

ver en øjeblikkelig Afhjælpning indenfor den Ramme, som er mulig. Jeg beklager naturligvis i høj Grad, at der kom til at mangle de 7—8 Mill. Kr., idet vi ikke har kunnet gennemføre Tjenestemandsløvsforslaget saaledes, som det oprindelig forelaa. Det vil øve en meget følelig Virkning paa Udsigten til at faa Skatter og Afgifter til Staten ned.

Det ærede 9de Medlem for 2den Kreds sagde desuden, at Forslaget gik imod Hjemmene. Jeg forstaaer slet ikke denne Paastand, allermindst naar den rettes som Kritik mod Regeringens oprindelige Forslag, der jo netop i meget høj Grad tog Hensyn til Hjemmene ved at indføre Forsørgertillæg og ved at give det saa stor en Plads i hele Lønningssystemet. Det ærede Medlem begreb heller ikke, at jeg kunde stille et Forslag som det om Forsørgertillæget, for derom maatte jeg jo vide, at det var umuligt at faa det vedtaget. Nej, det vidste jeg slet ikke, det havde jeg ingen som helst Grund til at tro. Princippet med Forsørgertillæget er et Princip, der har banet sig Vej i de allerfleste Lande, og det er saare naturligt, at det har vundet saa stærkt frem, som det har. Hvorledes Forholdene er i saa Henseende i de Lande, som vi nærmest kan sammenligne med, vil fremgaa af de Oplysninger, som jeg har tilstillet Folketingsudvalget, og som vil findes aftrykt i Folketingsudvalgets Betænkning. Det er intet Mirakel, at dette System har banet sig Vej, thi overalt har Forholdene for saa vidt været ens, som man har set sig nødsaget til paa Grund af den almindelige Krise, Tidernes Tryk, at bringe Udgifterne ned og dermed ogsaa bringe Udgifterne til Lønninger ned; men idet dette atter har betydet en Foranstaltning, der ikke var uden en vis Haardhed overfor Tjenestemændene, har man villet afbøde denne Haardhed ved at gøre Nedsættelsen mindst for dem, der har de største Forsørgerpligter. Det er en jævn og ligefrem Tankegang, en Tankegang, der i saa høj Grad som nogen tager Hensyn netop til Hjemmene, og jeg var ikke i Stand til at tænke mig, at der kunde rejse sig saa kompakt en Modstand mod dette sunde, forstandige og rigtige Princip, som der gjorde. Jeg er endvidere overbevist om, at naar hele det politiske Element, som laa i denne Modstand, er dunstet bort, skal Forsørgerprincippet nok bryde sig yderligere Vej. Det har jo hidtil brudt sig Vej. Det fandtes allerede for Dyrtidstillæget i den oprindelige Tjenestemandsløvs af 1919. Jeg fik det indført

for Konjunkturtillæget, og man gaar endnu et Skridt videre ved det her af Folketinget vedtagne Forslag; der bliver endnu større Forskel paa det Offer, der skal gøres af ugifte og gifte, end tidligere. Det viser sig altsaa, at Systemet er paa March, men det er blot ikke gennemført i det foreliggende Forslag paa en konsekvent Maade. Jeg tvivler aldeles ikke paa, at til syvende og sidst — maaske i Løbet af ganske faa Aar — vil man komme over paa det samme Grundlag, som man har i andre Lande, og indse det rigtige i Forsørgertillæget.

Det ærede Medlem og ligeledes det ærede 1ste Medlem for 4de Kreds (Vejstrup) mente, at Dyrtidstillæget var noget, vi endnu ikke paa nogen Maade kunde undvære. Det er rigtigt, at jeg har sagt i sin Tid, at den Gang vi stod med de høje Priser og den lave Krone, var Dyrtidstillæget nødvendigt for at værges Eksistensminimet. Det kan man slet ikke sige mere, og Bevægelserne i Prisniveauet er nu ikke mere af saa voldsom Art, har ikke mere den store økonomiske Betydning, at jeg tror, det i og for sig var nødvendigt for den Sags Skyld at bevare Dyrtidstillæget. Men ønsker man at bevare det — og man kan naturligvis aldrig forudse, om det ikke kan komme Tider igen, hvor det nu have Betydning — nuvel, saa kunde man meget vel have knyttet Dyrtidstillægssystemet til Forsørgertillægssystemet og ladet Dyrtidstillæget influere paa Forsørgertillæget. Det havde der ikke været det fjerneste i Vejen for, og det skulde jeg have været meget villig til at forhandle om.

Det ærede Medlem gjorde nogle Bemærkninger, som jeg nu ikke skal komme stærkt ind paa, da de ikke hører under Debatten om netop dette Forslag, nemlig om det Slag, den nuværende Regering havde rettet mod vor sociale Lovgivning, hvorledes den havde forringet den høje Standard, som vor Sociallovgivning tidligere har haft. Det er en Udtalelse, som er fuldkommen uden Forbindelse med de virkelige Forhold. Man har bragt vore sociale Understøttelser ned til et Niveau, som er passende efter den Ændring, der er foregaaet i Prisforholdene og i Kronens Kurs, men endnu efter at disse Forslag er vedtagne, er Forholdet saaledes, at det ikke vil være de ærede Medlemmer af Socialdemokratiet muligt at nævne noget Land, hvor Niveauet er saa højt med Hensyn til sociale Understøttelser og social Hjælp, som det er i Danmark. Og